

TAJEMSTVÍ

V Overworldu se blížil konec léta a Vik se se svými rodiči připravoval na sklizeň pšenice. Táta zrovna kontroloval nářadí, které bude ke sklizni potřeba, a Vik si čmáral klackem obrázky do suché půdy.

Na nebi se prohánělo hejno ptáků. Vik vzhledl k modré obloze a zaposlouchal se do jejich štěbetání. Byli tak **VOLNÍ** a **SVOBODNÍ**. Přeletěli k nedalekému stromu, usadili se na větvi a hašteřili se o klas se zrnky pšenice. Uloupili jej někde poblíž, na poli se zlatavými stébly, která tu Vikovi rodiče obhospodařovali.

Pozemek Vikovy rodiny se rozkládal daleko od malé vesničky zvané Samota. Z východu ho chránily před silnými větry Hromové skály a na severu bujel pruh smíšeného lesa. Říkalo se mu **ČERNÝ HVOZD**, a protože se o něm a o území, které se nacházelo za ním, vyprávělo mnoho prastarých pověr, nikdo z Vikovy rodiny se do něj nikdy neodvážil vstoupit.

Kromě pěstování pšenice na políčkách chovali na statku i dobytek a jiné zvířectvo. Měli lamy,

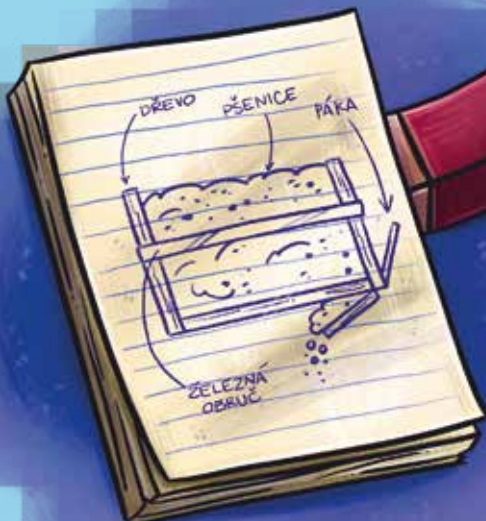

keré bral otec s sebou, když se vypravil pro nový materiál na stavbu, potom bílé slepice, hnědé sametové králíky, strakaté krávy i miloučké vepřátky, kterým Vik tajně nosil mrkev. Kolem stavení se potulovaly kočky a Vik měl někdy pocit, že jich je víc než myší, které on ostatně nikdy neviděl, a nechápal tedy, proč je těch koček **TOLIK**.

Vikovi bylo osm let. Neměl sourozence ani kamarády, se kterými by si hrál nebo s nimi chodil do školy, ale protože o existenci jiných dětí neměl ani zdání, nijak ho to netrápilo. Učil se vše, co bylo podle jeho rodičů pro život potřeba. Dolovat kámen a stavět z něj zdi. **NUDNĚ** zdi.

„Viku!“ křikl otec z otevřeného okna boudy, která sloužila k uskladnění pracovního náčiní. „Půjdeš se mnou k Hromovým skalám. Musíme vytěžit nějaký kámen a opravit nářadí, už nám dlouho nevydrží.“

Vik zakoulel očima a odfrkl si. *Zase to* **PITOMÉ kamení**. Až on bude jednou dospělý, tak se stane

inženýrem a už nikdy, ale vážně **NIKDY** na krumpáč ani nesáhne!

„Ale tati, nemohl bych dneska zůstat doma?“
zaprosil Vik. „Chtěl bych něco dokreslit.“

„Ne, Víku. Potřebuješ zesílit a nejlépe se tak stane prací. Za pár let se budeš o farmu starat třeba sám. Musíš být připravený.“ S tátou

nebyla řeč. Jakmile se pro něco rozhodl, Vik s tím nic neudělal.

„Tak já ti aspoň ukážu, co jsem navrhl, jo?“ Vik letěl pro svůj blok a ve vteřině už stál u táty. „Dívej, tady ta nádrž je ze dřeva, kolem je železná obruč, aby to vydrželo velký tlak, a vespod je zařízení, které můžeš ovládat pákou. Ta je tady, vidíš? Je to jednoduché a šikovné řešení na uskladnění pšenice. Zatáhneš, a už se sype,“ vysvětloval s nadšením Vik, otáčel stránky a popisoval svůj poslední vynález.

Táta unaveně vydechl, a místo aby sledoval nákresy, díval se kamsi skrz Vika. „Viku, nech už těch pitomin.“

„Ale tati! To je zařízení, které nám ušetří čas a námahu!“

„Viku!“ zvýšil táta hlas. „Už si projednou zapamatuj, že tvoje budoucnost je **TOHLE!**“ A vrazil Vikovi do rukou krumpáč tak prudce, až Vik podklesl v kolenou.

Vikův blok spadl na zem do bláta.

„Nesnáším svůj život,“ procedil Vik tiše, aby ho táta neslyšel. Beztak by dostal leda přednášku o tom, jak si má vážit práce a života a kdesi cosi.

Máma jim před cestou připravila svačinu. Několik jablek a chléb. Najedli se venku, vyvedli jednu lamu z ohrady, připevnili jí na hřbet dřevěnou truhlu a konečně popadli krumpáče a vyrazili.

„A ať jste do tmy doma!“ připomněla máma a šla podojit krávy, nasypat slepicím zrní, zkontrolovat brány ohrad a vyrobit nové pochodně, staré už dosloužily. Jakmile měla povinnosti hotové a rozmístila louče kolem pozemku, dorazili táta s Vikem.

Táta začal vytahovat náklad a poté zavedl lamu do ohrady, aby se najedla.

„Viku, vypadáš unaveně,“ objala synka máma. Dlouhými prsty ho zavískala ve vlasích, zešedlých kamenným prachem, až se kolem Vika vytvořil popelavý obláček. Vik uhnul do strany a něco nezřetelně zavrčel. Jestli ještě **JEDINKRÁT** bude muset s tátou na kámen, to se radši **VRHNE** ze skály!

„Běž se najíst a odpočinout si. My s tátou přijdeme hned za tebou,“ řekla máma a sledovala Vika, jak mizí v domě. Pak se obrátila k tátovi s obavami ve tváři. „Měla jsem už starost. Nesmíš chodit tak pozdě domů, víš, že je to nebezpečné.“

Táta se usmál. „Neboj se. Cítím v kostech, že dneska bude výjimečně klidná noc.“ Objal maminku a políbil ji do vlasů.

„Kéž by ses nemýlil,“ řekla a vzhlédla k jeho zaprášené tváři. „Myslím, že bychom mu už měli říct pravdu. Je na to dost velký. Nemůžeme ho chránit věčně.“

„Ne!“ utrl se táta.

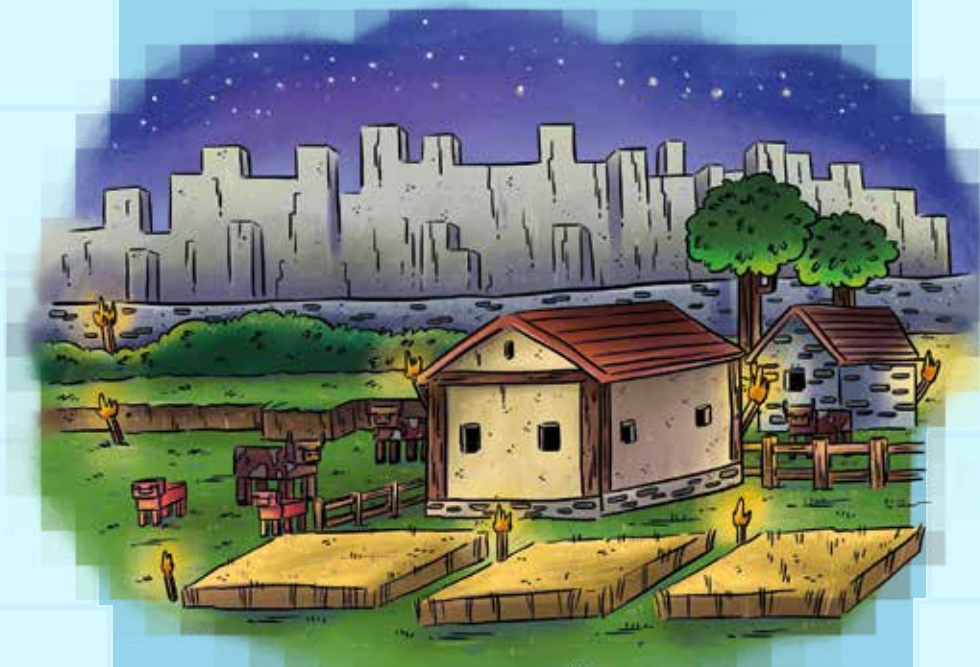
„Proč ne? Měl by vědět, co tam venku je. Měl by znát nebezpečí! Co když ho někdy napadne vyjít v noci z domu?!“

„Už **DOST**. Proč by chodil v noci z domu? Navíc tohle si přece pečlivě ohlídám. Podívej se na něj. Už teď myslí jen na samé nesmysly. Má hlavu v oblacích, a ještě bys to zhoršila! Nechci o tom víckrát diskutovat!“ Táta se zamračil a odešel domů za Vikem.

Maminka se naposledy rozhlédla po pozemcích, ujistila se, že všechny ploty jsou neporušené, louče svítí a zvěř vypadá klidně. Vzdychna

a zmizela v domě, než se slunce dočista schová a na zem padne tma.

Ve vesnici Samota žilo několik rodin. Jejich pozemky byly rozlehlé, plné záhonů ovoce a zeleniny. Občas sem zavítal potulný obchodník, s nímž zboží vyměnili nebo u něj nakoupili, jinak tu vesničané, jak název napovídá, žili opravdu o samotě.

Ve středu vesnice stála malá škola a jako jediná budova kolem sebe neměla ploty, zdi ani louče.

Děti, kromě Vika, sem chodily pouze za dne a za světla se také vracely domů. O škole však neměl Vik ani tušení. Narodil se na statku, kde ho vychovávali k práci venku, naučil se počítat, trochu psát, péct, vyrábět nástroje a stavět menší stavby. Každý večer usínal v čirém nevědomí. Pro něj byl svět v pořádku, a byl by ještě lepší, kdyby mohl všechny své kresby a náčrty, které teď ležely schované pod polštářem, sestrojít a dokázat tátovi, že fungují.

„Dobrou noc, Viku,“ zašeptala máma. Přišla Vika zkontrolovat do pokoje, upravila mu deku a políbila jej na tvář.

„Dobrou,“ pípl Vik a rázem usnul, jako by měl na sobě nějaký čudlík, kterým jej máma vypíná. Po těžké práci spal dobře a tvrdě.

